

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἑτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 6.
 Διὰ τὰ ἑμπόσια καταστήματα » 20.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἑτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 8.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἑτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνίᾳ φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 30.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις υπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ.

Ἡ μὲν πρὸς τὰ καλὰ ἀμιλλα ἐπιφέρει
 τὴν πρὸς τὰ καλὰ πρόδον, ἢ δὲ πρὸς τὰ
 κακὰ τὴν πρὸς ταῦτα πρόδον. Ἐν τῷ ἐ-
 θνικῷ Πανεπιστημίῳ ἀτυχῶς ὑπάρχει ἢ πρὸς
 τὰ κακὰ ἀμιλλα, καὶ ἢ πρὸς ταῦτα πρό-
 δος. Ἄντι οἱ πλείονες τῶν καθηγητῶν ν'
 ἀμιλλῶνται τίς νὰ ὑπάρχη ἐπιμελέστερος
 καὶ μᾶλλον ἐνδιαφερόμενος ὑπὲρ τῆς πρὸς
 τὰ καλὰ πρόδου τῶν φοιτητῶν, τούναν-
 τίον ἕκαστος τούτων ἀμιλλᾶται περὶ τοῦ
 πῶς ν' ἀποφύγη τὸ διδάσκειν, περὶ τοῦ πῶς
 διδάσκων νὰ μὴ ὠφελήσῃ τοὺς φοιτητὰς·
 διότι οἱ πλείονες τῶν καθηγητῶν, καὶ μά-
 λιστα τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς, εἰσὶν ἀμαθέ-
 στεροι καὶ αὐτῶν τῶν φοιτητῶν κατ' ἐγχυ-
 κλοπαιδεΐαν, ἐπομένως καὶ κατ' ἐπιστήμην.
 Διὰ τοῦτο οὔτε ἐτόλμησαν, ἐκτὸς σπουδαίω-
 νων, οἷτινες, πεποιθότες εἰς τὴν ἰκανότη-
 τά των, ἐδημοσίευσαν τὰ πρὸς διδασκαλίαν
 βιβλία, νὰ δημοσιεύσωσι σύγγραμμα, οὔτε
 κἂν μετάφρασιν νὰ κάμωσι καὶ νὰ ἐκδώσω-
 σι· διότι καὶ αὕτη ἵνα γείνη προσηκόντως
 καὶ προσιτὴ εἰς πάντα σπουδαστὴν, πρέ-

πει νὰ ἐπίσταται καλῶς τὴν ἐπιστήμην ὃ
 μεταφραστής.

Πρόσφατον παράδειγμα τῶν λόγων μας
 ἔστω αὐτοὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ Πανεπιστημίου,
 ἰδίως δὲ ὁ πρύτανης ὁ ἐρυθρὸς, καὶ ὁ κοσμη-
 τῶρ τῆς ἱατρικῆς Βαλάνος. Ἀμφότεροι οὗ-
 τοι ἀποφεύγουσι τὸ διδάσκειν, καὶ οὔτε πο-
 τὲ ἐτόλμησάν τις τούτων ἵνα δημοσιεύσῃ οὔ-
 τε ἄρθρον τι ἐπιστημονικόν, ἐκτὸς τοῦ ἀξιο-
 τίμου πρυτάνεως, ὅστις πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐδη-
 μοσίευσεν περισπούδαστον καὶ πομπῶδη δια-
 τριβὴν, λέγων ὅτι αἱ σχωρίαι τοῦ Λαυρίου
 ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἔθνος καὶ κατὰ συνέπειαν
 ὁ Σερπιέρης δὲν ἔχει ἐπ' αὐτῶν οὐδὲν δικαί-
 ωμα κυριότητος. Τὴν ἐπιτοῦσαν ὅμως, Κύ-
 ριος οἶδε διατί, ἐδημοσίευσεν καὶ ἄλλην πε-
 ρισπούδαστον διατριβὴν, γράφων ὅτι αἱ ἐκ-
 θολάδες τοῦ Λαυρίου δὲν εἶνε ἰδιοκτησίαι
 τοῦ ἔθνους καὶ ἐπομένως ἀνήκουσιν εἰς τὸν
 Σερπιέρην. Ἐκτοτε ἐθαυμάσθη τὸ ἔκτακτον
 πνεῦμα τοῦ τρυφεροῦ βλαστοῦ τῆς Θέμιδος
 x. Κοκκίνου.

Τοιούτων ὄντων τούτων ἔπεται ὅτι καὶ
 τὰ ἔργα των συνεπῆ τῆς δεινότητός των
 εἰσίν. Καὶ τῷ ὄντι στερούμενοι αἰσθημάτων

πρὸς τὴν ἀληθῆ πρόδον τῶν φοιτητῶν, καὶ
 μόνον ἀποβλέποντες εἰς κορεσμόν μοχθη-
 ρίας πρὸς βλάβην τῶν σπουδαστῶν, συνέ-
 πραξαν καὶ συνήγαγαν ὅπως διορισθῶσι
 καθηγηταὶ νέοι ἐξ ἐκείνων, οἷτινες οὔτε ὡς
 ὑφηγηταὶ ἠδύναντο νὰ διδάξωσι, καὶ ἀπέ-
 φευγον τὸ διδάσκειν, ὅπερ ὑπεσχεθῆσαν, εἴτε
 ἐκ φυγοπονίας, εἴτε ἐκ δειλίας διὰ τὸ μὴ
 ἐπίστασθαι τὸ ἐπαγγελλόμενον. Οὕτως ἂν
 πολλοὶ τῶν διορισθέντων ἐν τῇ ἱστορικῇ
 φουρνᾷ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου
 μὴ ὦσιν ἐπιτυχεῖς, ἀλλ' ἀτυχῶς ἀλυσιτε-
 λεῖς πρὸς τὴν πρόδον τῶν φοιτητῶν, τοῦ-
 το ἀποδοτέον ἰδίως εἰς τὴν τύχην τοῦ Πα-
 νεπιστημίου, ἔχοντος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ταύ-
 τῆς πρύτανην Κόκκινον καὶ κοσμητῶρα Βα-
 λάνον. Ἐν ὅσῳ δὲ τοιοῦτοι θέλουσι διέπει
 τὰ τοῦ Πανεπιστημίου, τοιοῦτοι ἔσονται καὶ
 οἱ πρὸς τοὺς φοιτητὰς καρποὶ. Ἄς εὐχων-
 ται λοιπὸν οἱ τῆς ἀληθοῦς πρόδου ἐφιέ-
 μενοι ἵνα ἡ θεία πρόνοια ἐπιφωτίσῃ τοὺς
 ψηφοφόρους καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου,
 ὅπως εἰς τὴν ἐξῆς δίδωσι τὴν ψήφον των
 μετὰ μείζονος ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν κα-
 λῶν, καὶ προτιμῶσιν ἐν ἐκλογῇ τοὺς μάλ-

Κ Η Π Ο Σ

ΜΙΑ ΕΣΠΕΡΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ.

Τσακιστόλοισπτό δὲν εἶχα, καὶ δὲν ἔξέρω τί μεγάλη
 Μοῦ κατέθηκε ἰδέα ἔς τὸ τρελλό μου τὸ κεφάλι,
 Καὶ ἐπήρα τρεῖς καὶ πέντε δανεικὰς ἀπ' ἑνα φίλου,
 Κι' εἰς τὸ θέατρο ἐπήγα μ' εὐχαρίστησι καὶ ζήλοισιν
 Καὶ θαρροῦσα ὅτι ὅλοι μόνον ὀμένα ἐκυτούσαν,
 Καὶ ἡ ὠμορφαις κοπέλλαις πῶς γιὰ ἴμένα ὀμιλοῦσαν.

Ἄφου κάθισα ὀλίγο βίγνων ἴπισω ἑνα μάτι,
 Κι' ὀ οἱ πάγκοι τῆς πλατείας εὐρεθήσαν γεμάτοι,
 Ἐκεῖ ἦταν τόσοὶ νέοι ἱατροὶ καὶ δικηγόροι,
 Ἐπιστήμονες μεγάλοι, καὶ καμπόσοι σπαθοφόροι,
 Κ' εἰς τὰ κάτω τῆς πλατείας ἐκαθόταν κ' ἐξῆ γέροι
 Καὶ ἐβάσταγαν μπουκέτα καὶ καμέλαις ἔς τὸ χέρι.

Κύταξα καὶ εἰς τὰ πάγκα .. ὀλα ἦταν γεμάτα
 Ἄπο ὀμορφα κορίτσια σάν τὴν φράουλα ἄφρατα.
 Τί κυράδες ἦταν κειναις! .. χήραις, νηῖς καὶ παντρεμέναις
 Ὀλαις ἦτανε σάν νύφες με ὀλοάσπρα ντυμέναις.
 Ἐθαρροῦσα ὅτι εἶμαι ἔς τοῦ Σουλτάνου τὸ χαρέμι,
 Καὶ ἀρχίνωσ' ἡ καρδιά μου νὰ κτυπᾷ καὶ νὰ τρέμη.

Μὰ ἀπ' ὀλαις τῆς κυρταῖς ἦταν πῶ ὀμορφα ντυμένη
 Μία χήρα μ' ἐξῆ δόντια καὶ ἔς τὰ χρόνια περασμένη.
 Ἐφοροῦσε ἑνα κότσι, ὀπου ἦταν σάν σαμαρί,
 Κ' ἐκιάλλαρις ὀλοένα ἑνα νεὸ παλλήκαρι,
 Καὶ κοντὰ τῆς ἐκαθόταν ἡ μονακριβὴ τῆς κόρη,
 Ποῦ εἰς τ' ἄσπρα τῆς τὰ στήθια κρῖνο ψεύτικο ἐφόρει.

Παρεκεῖ εἰς ἄλλο πάγκα ἦταν δυὸ ἀριστοκράταις
 Μὲ κολλάρα, μὲ χειρόκτια, καὶ μὲ κόκκιναις γραβάταις
 Τὰ Φραντζέλικα μιλοῦσαν μὲ μεγάλη εὐκολία,
 Καὶ ἐκύταζαν ἀντίκρυ μία ὀμορφη κυρία,
 Καὶ τοὺς κύτταζε κ' ἐκείνη ὀλοέν μὲ τὸ λορνιὸ τῆς,
 Καὶ ὁ ἄνδρας τῆς σάν χάχας ἐκαθόταν ἔς τὸ πλευρότῆς.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

ΒΑΣΙΛΗΣ.

Ού! να χαθήτε κλέφτιδες, χαμάλιδες, γομάρια,
 Γαιδούρια ξεσαμάρωτα, τετράποδα, ζαγάρια.
 Γιατί με σαπιολέμονα και ρέβαις με κτυπάτε,
 Και όλοι με τὰ πέντε σας με διπλοχαιρετάτε;
 Βρέ τί θαρρείτε με αυτά πως θέ να σας 'μιλήσω,
 Και θα σας χαιρετήσω; ότ νθο ώγέ ιακ

Ού! να χαθήτε όλοι σας... γιατί με λέτε ψεύτη,
 Και άγιογάντη εξακουστό, κι από όλους πρωτοκλέφτη;
 Έσείς ήσατε κλέφτιδες, εγώ ποτέ δεν κλέβω
 Άδικαίς δραχμαίς ώσαν και σας, εγώ πολλαίς φουρεύω.
 Κ' εκείνος που με τάλληρα τήν τζέπη του γεμίσει,
 Στεφάνο που άξίζει, ότ νθο ώγέ ιακ

Και τώρα με πηγαίνετε εις τὸ Νοσοκομείο...
 Μά όπου κι αν με βάλλετε και εις τὸ Φρενοκομείο
 Γι' αυτό, μωρέ χαμάλιδες, ένα παρα δέν δίνω...
 Έγώ και πάλι ύπουργός εις τὸ πείσμα σας θα γείνω,
 Και όποιον εις τὰ χέρια μου Δεσπότη θέ να πάρω,
 Θε να τὸν σκυλογδάρω.

Μη με κτυπάτε, άνθρωποι καλοί, μη με κτυπάτε...
 Άφήστε με να περπατώ... μη τόσο με τραβάτε.
 Έγώ, εγώ σας χαιρετώ μ' ευγένεια μεγάλη,
 Κ' εις όλους σας γλυκομιλώ και σκύφτω τὸ κεφάλι.
 Έγώ δέν 'ξετσιπώθηκα άκόμη 'σαν τὸν Γιάννη,
 Ποῦ λέγει ό,τι φθάνει.

ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΑ Η

Έγώ, καλοί μου άνθρωποι, έχω 'ντροπή δλίγη...
 Έγώ δέν ειμαι 'σαν κι αυτόν που θέλει να σας φύγη,
 Έγώ ό κακοροζικός ό,τι μου λέτε κάνω...
 Άφήτά με να ανεβώ εις τὸ σπήτι μου άπάνω,
 Να ιδώ τήν Σταματίνα μου τί γίνεσαι, τί κάνει
 Μην τύχη και πεθάνη.

Έγώ ποτέ δέν έκλεψα, ποτέ εις τήν ζωή μου..
 Έτσι καλό κι 'ανάπαυσι να εβρη ή ψυχή μου.
 Άκόμη δέν μ' αφήντε, .. θα χάσω τὸ μυαλό μου...
 Συλλογισθήτε μιά στιγμή κι αυτόν τὸν πενθερό μου,
 Ποῦ ειμπορει να τὸν ελθῆ καμιά άποπληξία,
 Και μείνω ό κακόμοιρος για πάντα εις τὰ χρία.